РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-5 У. 1817/19
Дана 23.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Гордана Сукновић Бојаџија, председник већа, Јасмина Савић и Весна Слијепчевић, чланови већа, уз учешће судског саветника Милане Узелац, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., кога заступа Вања Ковачевић Каназир, адвокат из Новог Сада, Милете Јакшића 5, ради поништаја решења туженог РЕПУБЛИЧКОГ ФОНДА ЗА ПЕНЗИЈСКО И ИНВАЛИДСКО ОСИГУРАЊЕ, ПОКРАЈИНСКОГ ФОНДА ЗА ПЕНЗИЈСКО И ИНВАЛИДСКО ОСИГУРАЊЕ ДИРЕКЦИЈЕ ПОКРАЈИНСКОГ ФОНДА, Нови Сад, број 30-02/181.39-16522 од 09.11.2018. године, у предмету пензијском, у нејавној седници већа одржаној дана 23.06.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајинског фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Покрајинског фонда, Нови Сад, број 30-02/181.39-16522 од 09.11.2018. године, и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајински фонд за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекција Покрајинског фонда, Нови Сад, да тужиоцу АА из ..., на име трошкова управног спора исплати износ од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, ставом 1. диспозитива, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале Бачка Паланка, број 31-181/39-16522 од 27.07.2018. године, којим је одређено да ће се кориснику старосне пензије АА, овде тужиоцу, пензија која за новембар месец 2014. године износи 45.173,75 динара, исплаћивати у износу од 40.580,31 динара, односно умањена за износ од 4.593,44 динара, почев од 01.12.2014. године. Ставом 2.

диспозитива оспореног решења, одбијен је захтев тужиоца за признавање трошкова другостепеног поступка.

У тужби поднетој Управном суду дана 06.02.2019. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због повреде правила поступка и погрешне примене материјалног права. Наводи да је тужени орган погрешно нашао да нема места примени одредбе члана 105. Закона о пензијском и инвалидском осигурању и да је нејасно којим критеријумом се руководио тужени када је нашао да Закон о привременом уређивању начина исплате пензија није нова чињеница, настала после доношења решења о утврђивању права на пензију, која је од утицаја на право осигураника, већ правни пропис (закон), којим се уређује начин исплате пензија које исплаћује Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање, почев од исплате пензија за месец новембар 2014. године, с циљем очувања финансијске одрживости пензијског система у Републици Србији. Сматра да су доношењем Закона о привременом уређивању начина исплате пензије наступиле нове чињенице, које су од утицаја на право осигураника и да се морало донети решење којим ће се образложити разлози умањења стечене пензије. Тврди да тужени није смео прихватити првостепено решење, којим се ретроактивно констатује смањење пензије за период од 01.12.2014. године, као правилно и на закону засновано. Указује да члан 197. став 1. Устава Републике Србије прописује да закони и сви други општи акти, па тако и првостепено решење које свој основ црпи из Закона о привременом уређивању начина исплате пензије, не могу имати повратно дејство. Истиче да је првостепени орган био у обавези да од момента ступања на снагу Закона о привременом уређивању начина исплате пензије свим корисницима, чија је висина пензије већа од 25.000,00 динара, донесе решење којим констатује измену висине пензије, а на које сваки корисник има право жалбе, као Уставом загарантовано право. Сматра да је недоношењем решења у законом предвиђеном року, Фонд ПИО поступио супротно члану 98. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, а уједно је сваком кориснику пензије ускраћено право на жалбу или друго правно средство, о чему се тужени морао изјаснити. Указује да тужени није ценио наводе жалбе којима се он позива на Устав Републике Србије и Међународне конвенције. Даље наводи да је тужени погрешно одбио захтев за признавање трошкова поступка, имајући у виду да је првостепени орган ожалбено решење морао донети по службеној дужности, а да је исто донето тек по његовом захтеву, поднетом путем пуномоћника, због чега је заступање у овој правној ствари било нужно и оправдано. На основу свега изнетог, истиче да су првостепено и оспорено решење донети уз низ неправилности у поступку, на бази погрешне примене и погрешног тумачења материјалног права, да нису цењени релевантни наводи из жалбе и да су занемарена права и обавезе загарантоване уставом, законом и другим правним прописима. Предлаже, да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и обавеже туженог да му накнади трошкове управног поступка и управног спора за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, за састав захтева за доношење решења у износу од 16.500,00 динара, за састав жалбе на првостепено решење у износу од 33.000,00 динара и за таксе на тужбу и одлуку по одмерењу суда, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Сл. гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списа предмета и образложења оспореног решења произилази, да је тужилац дана 24.07.2018. године поднео захтев првостепеном органу за доношење решења о износу пензије која се исплаћује применом Закона о привременом уређивању начина исплате пензија. Применом члана 2. и 3. Закона о привременом уређивању начина исплате пензије, првостепени орган је утврдио да ће се пензија тужиоца која за новембар месец 2014. године износи 45.173,75 динара, исплаћивати у износу од 40.580,31 динара, односно умањена за износ од 4.593,44 динара, почев од 01.12.2014. године. Наведени износ је добијен на тај начин што се од износа пензије од 45.173,75 динара, прво одбија износ од 3.300,00 динара (40.000,00 – 25.000,00 = 15.000,00 x 0,22 = 3.300,00), а потом и износ од 1.293,44 динара (47.173,75 – 40.000,00 = 5.173,73 x 0,25 = 1.293,44).

У поступку по жалби тужиоца, тужени орган је, након разматрања жалбе, ожалбеног решења и списа предмета оценио да жалба није основана, а да је ожалбено решење правилно и на закону засновано. У оспореном решењу је, између осталог, утврђено да је допунским решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале Бачка Паланка, број 31-181/39-16522 од 17.10.2018. године, одлучено да се решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале Бачке Паланка, број 31-181/39-16522 од 27.07.2018. године, допуњава тако што се одбија захтев за накнаду трошкова поступка, као неоснован. Тужени орган је оценио да је првостепени орган правилно допунским решењем одбио захтев тужиоца за признавање трошкова поступка, са образложењем да трошкови поступка у овом случају нису били неопходни и оправдани и да је поступак покренут по захтеву странке. Из истих разлога, имајући у виду одредбу члана 85. став 2. Закона о општем управном поступку и чињеницу да је предметни поступак покренут по захтеву тужиоца, а не по службеној дужности, тужени орган је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка. На основу изнетог, тужени орган је жалбу тужиоца одбио као неосновану, у складу са одредбом члана 170. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, 18/16).

Одредбом члана 139. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 18/16 и 95/18) прописано је да кад решењем није одлучено о свим питањима орган може, на захтев странке или по службеној дужности, донети решење о питањима о којима није одлучено (допунско решење). Ставом 6. истог члана прописано је да се делимично, допунско и привремено решење, у погледу правних средстава и извршења, сматрају као самостална решења.

Одредбом члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку прописано је

да образложење мора да буде разумљиво и да садржи кратко излагање захтева странке, чињенично стање и доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа, прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива и разлоге зашто није уважен неки захтев или предлог. Образложење садржи и разлоге због којих је орган одступио од решења која је раније доносио у истим или сличним управним стварима. Ако је одлучено по слободној оцени, образложење садржи и пропис који орган овлашћује на то, разлоге којима се руководио при одлучивању и у којим границама и с којим циљем је применио овлашћење да одлучује по слободној оцени. Ако жалба не одлаже извршење решења, образложење садржи и позивање на закон који то предвиђа.

Према оцени Управног суда, основано се тужбом указује на незаконитост оспореног решења, будући да је тужени орган приликом његовог доношења повредио правила поступка из члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку. Ово стога, јер оспорено решење садржи оцену законитости допунског решења, број 31-181/39-16522 од 17.10.2018. године, којим је првостепени орган допунио решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале Бачка Паланка, број 31-181/39-16522 од 27.07.2018. године, тако што је одбио захтев за накнаду трошкова поступка, при чему се у уводу оспореног решења наводи да га је тужени орган донео решавајући по жалби коју је тужилац изјавио против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале Бачке Паланка, број 31-181/39-16522 од 27.07.2018. године. Према стању у списима предмета, против допунског решења, број 31-181/39-16522 од 17.10.2018. године, које је самостално у погледу правних средстава, тужилац је дана 07.11.2018. године изјавио жалбу, о којој је одлучено решењем туженог органа, број 30-02/181.39-16522 од 30.11.2018. године, а против ког је тужилац дана 06.02.2019. године поднео тужбу Управном суду, која је заведена под бројем III-5 У. 1816/19. Имајући наведено у виду, оспорено решење садржи разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, не упућују на одлуку из диспозитива, будући да је у поступку по жалби против решења, број 31-181/39-16522 од 27.07.2018. године, оцењена и законитост допунског решења о трошковима поступка, број 31-181/39-16522 од 17.10.2018. године, против ког је изјављена посебна жалба.

У поновном поступку потребно је отклонити наведене повреде правила поступка и правилном применом материјалног права донети ново, на закону засновано решење са јасним образложењем које упућује на одлуку из диспозитива.

На основу изнетих разлога, ценећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде, применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, с тим што је тужени орган везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, према одредби члана 69. став 2. Закона.

Имајући у виду да је тужба уважена, суд је, применом одредби члана 66, члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. бр. 72/11 … 18/20), обавезао туженог да тужиоцу накнади трошкове управног спора на име састава тужбе у износу од 16.500,00 динара, сагласно Тарифном броју 43. став 1.

Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", 121/12...37/21), и одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде. Како се према члану 5. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, бр. 28/94 … 95/18), за поднеске и одлуке у управним споровима у стварима пензијског, инвалидског и здравственог осигурања, дечијег додатка, старатељства, усвојења и социјалне помоћи, такса плаћа само ако тужба буде правноснажно одбијена или одбачена, суд није одлучивао о захтеву за накнаду трошкова на име судских такси, јер тужилац није таксени обвезник у овој правној ствари.

О трошковима управног поступка за састав захтева и жалбе против првостепеног решења, суд није одлучивао, јер се ради о трошковима управног поступка, о чијој накнади одлучују органи управе пред којима је вођен управни поступак, сагласно одредбама чл. 84. - 89. Закона о општем управном поступку.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 23.06.2022.године, III-5 У. 1817/19

Записничар
Милана Узелац,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Сукновић Бојаџија,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МН